

at man vil paastaa, at den skulde give en Beskyttelse heroppe, som den ikke har givet dernede, det forbaavser mig.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Holger Andersen — det var som Svar til det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen —, at det var en underlig Opfattelse, at en Folkeafstemning skulde kunne udlægges som en Villighed til ogsaa at tage de privatretlige Konsekvenser af det — eller saadan noget lignende, var det —, at selv om en Folkeafstemning nede hos os havde givet til Resultat, at vi frivilligt havde givet os ind under Danmark, var det ikke givet, at vi vilde tage de privatretlige Konsekvenser af det og gaa ind under de Love, vi har her. Jeg tilstaar, at det forbaavser mig, at noget saadant kan siges. Selvfølgelig, naar vi frivilligt stemmer for at komme ind under Danmark, maa det da ogsaa være vor Mening, at vi vil ind under danske Forhold.

Jeg for mit Vedkommende kan ikke se, at der er fremført noget som helst af virkelig Vægt imod det foreliggende Lovforslag. Derimod er jeg overbevist om, at det stillede Ændringsforslag kun fører os ind i stadig nye Vanskeligheder, nye, uholdbare Forhold, saa at vi maa lovgive snart igen. Jeg fraraader, at man stemmer for Ændringsforslaget, og tilraader, at man stemmer for Lovforslaget, som det foreligger. Paa den Maade ryddes Vanskelighederne bedst af Vejen.

Formanden: Jeg anmoder følgende Talere om ikke at drage Udvalgsforhandlinger ind under Debatten. Ligeledes maa jeg anmode om, at man holder sig til det foreliggende Ændringsforslag.

C. O. Pedersen: Ved Sagens første Behandling havde jeg Lejlighed til at indtage et Særstandpunkt, et Standpunkt, som jeg kun kunde gøre gældende for mig selv. Som Sagen nu ligger, har jeg kun Grund til at beklage, at den grundige Udvalgsbehandling ikke har kunnet samle alle i Udvalget og ikke har kunnet samle alle nu ved Afstemningen i dette høje Ting. Jeg beklager det saa meget mere, som der fra sønderjydske Side, fra de 800 Menighedsraadsmedlemmers Side, er vist en overordentlig stor Imødekommenhed i denne Sag, en Imødekommenhed, man meget sjælden ser her i Danmark, og hvorefter en Institution, som besidder betydelig Magt og Myndighed, delegerer den bort til sine Vælgere. Jeg begriber ikke, at Regeringen og Regeringspartierne ikke kan modtage et saadant

Ændringsforslag, som mere end noget andet lægger Ansvaret og Magten dør, hvor den bør være, hos den almindelige Vælgerbefolkning. Det forekommer mig mærkeligt, men det er maaske en Følelse, som mere og mere udvikler sig indenfor Regeringspartiet, at man ikke er saa glad ved at betro Vælgerne Afgørelsen. Hvis man indenfor Socialdemokratiet og indenfor det radikale Venstre har en virkelig Tiltro til det kommunale Selvstyre, saa ser jeg ikke, at man kan undlade at stemme for et saadant Forslag, som lægger Ansvaret dør ud, hvor det bør være, hos den almindelige Vælgerbefolkning, der bliver, medens Menighedsraadene skifter.

Som Bilag til Betænkningen findes det Forslag, som er anbefalet af Bestyrelsen for de 800 Menighedsraadsmedlemmer. Jeg vil i denne Forbindelse gerne pege paa, at Menighedsraadene i Sønderjylland betyder *noget*, ja, *meget* mere end i den øvrige Del af Landet, af den simple Grund, at næsten hele Befolkningen har været med til at vælge dem. Jeg beder ærede Medlemmer, der interesserer sig for dette Spørgsmaal, lægge Mærke til, med hvilke Procenter Menighedsraadene i Sønderjylland er valgt i Sammenligning med Menighedsraadene i det øvrige Land. Menighedsraadene er et udmærket Udtryk for Befolkningen. Det er ikke saaledes som her oppe, at man første Gang skal melde sig til Valglisten; og medens det her oppe viser sig, at kun et Faatal stemmer, saa var for Sønderjyllands Vedkommende næsten hele Befolkningen med til at vælge, den Gang Menighedsraadene blev valgt.

Derfor forekommer det mig, at der bør tillægges disse 800 Menighedsraadsmedlemmers Mening noget mere Vægt, end man fra Regeringens og Regeringspartiernes Side synes at ville gøre. Man mener aabenbart — og det er jo sket et Par Gange under de Forhandlinger, vi har ført —, at man kan tillægge den Tilkendegivelse, der foreligger fra Husmandsforeningernes Side den samme Vægt, men det er ikke rigtigt. Mens man for Menighedsraadens Vedkommende trygt kan paastaa, at de har langt den overvejende Del af Befolkningen bag sig, saa tvivler jeg meget om, at det samme gælder med Hensyn til den Tilkendegivelse, der foreligger fra Husmandsforeningerne, fra Formændene for disse, vel at mærke. Jeg tvivler meget om, at de kan tale paa Husmændenes Vegne, ja, jeg tør sige, at jeg i meget stort Omfang har Bevis for, at de ikke kan tale paa andres Vegne end paa deres egne. Jeg tror, man skal være noget varsom med at sammenstille disse to Tilkendegivelser, naar man